

On dokuzuncu asrın son yıllarında İngiliz Parlamentosunda kürsüye çıkan Müstemlekeler Bakanı Gladstone elindeki Kur'ân-ı Kerimi göstererek şunu söyler:

“Bu kitap Müslümanların elinde kaldıkça biz onlara hakikî hakim olamayız. Ne yapıp yapmalıyız; ya Kur'ân'ı ortadan kaldırmalıyız veya onları Kur'ân'dan soğutmalıyız.” (Tarihçe, s. 44)

Aradan yıllar geçer. İ'lâ-yı kelimetullah sancağını altı asır boyunca cihanın ufuklarında dalgalandıran Osmanlı, son döneminde bu misyon ve mânâdan uzaklaştığı için dağılır ve çöker.

Yerine Anadolu ve Trakya topraklarında yeni bir devlet kurulur. Bu devletin, devrin dünyaya hakim güçleri tarafından tanınması, Lozan'da yürütülen gizli pazarlıklarla şartlara bağlanır.

Orada Türkiye'den istenen, İngiliz Murahhas Heyeti Reisi Lord Gürzon'un ifadesiyle şudur:

“Türkiye İslâmî alâkasını ve İslâmı temsil rolünü kendi eliyle çözer ve atarsa, bizimle hulûs birliği etmiş olur. Biz de kendisine dilediğini veririz.” (Büyük Doğu, sayı 29, Emirdağ L., s. 277)

Dikte edilen bu şartın yeni Ankara yönetimi tarafından kabulü üzerine anlaşmanın imzalanmasını müteakip İngiltere Avam Kamarasında “Türklerin istiklâlini niçin tanıdınız?” diye yükselen itirazlara Lord Gürzon şu karşılığı verir:

“İşte asıl bundan sonraki Türkler bir daha eski satvet ve şevketlerine kavuşamayacaklardır. Zira biz onları maneviyat ve ruh cephelerinden öldürmüş bulunuyoruz.” (Adı geçen kaynaklar)

Sonrasında Ankara merkezli olarak Türkiye yeni ve çok sıkıntılı bir sürece girer. Lozan'da verilen söz çerçevesinde birer birer tatbik sahasına konulan icraatın hedefi şöyle ifade edilir:

“Otuz sene sonra gelecek neslin kendi eliyle Kur'ân'ı imha etmesini intac edecek (netice verecek) bir plan yapalım...” (Tarihçe, s. 137)

Kur'ân'ın ve hadislerin—hâşâ—“ne mal olduğunu” gösterip mukaddes kitabımızı ve Peygamberimizi (a.s.m.) halkın ve bilhassa genç nesillerin gözünden düşürme niyet ve kastıyla yaptırılan tercümeler; ezanın Türkçeleştirilmesi ve okullarda başlatılıp bütün hızıyla sürdürülen inançsızlık propagandası, planın parçalarıdır.

Eşref Edib'in o kara dönemdeki bazı uygulamaları anlattığı Kara Kitap'ta geçen ve yıllardır dilden dile dolaşan çok çarpıcı örneklerden biri:

Öğretmen, sınıftaki küçük çocuklara “Benden şeker isteyin” der. İsterler, hemen cebinden çıkarıp verir. Sonra “Bir de Allah'tan isteyin bakalım” diye devam eder. Bu defa şeker gelmeyince de, “Demek ki—hâşâ—Allah yokmuş, olsaydı istediğinizi verirdi” diyerek zehrini kusar.

O dönemde eğitimin nasıl bir zihniyetin eline geçtiğini gösteren son derece ilginç bir örnek de, o günün Türkiye'sini anlatan Turkey To-Day (1928) adlı kitabın yazarı Grace Ellison'a konuşan bir maarif müfettişinin söyledikleridir:

“Bizim peygamberimiz Gazimizdir. Biz o Arabistanlı şahıs ile ilişkimizi sona erdirdik. Muhammed'in dini Arabistan'a uygundu; ama bize yaramaz.” (Şükrü Hanioğlu, Zaman, 23.11.08)

İngiliz yazarın, “Ama sizin hiç mi inancınız yok?” sualine müfettişin verdiği cevap da “Evet [var]. Gazi'ye, bilime, ülkemizin geleceğine ve kendime” şeklinde olmuştur. (Hanioğlu, a.g.g.)

Dünyasında dinî inanca kesinlikle yer vermeyen müfettiş, yeni dönemde dizginleri ele geçiren zihniyetin “ideal” bir örneği ve prototipidir.

Ama vaktiyle deklare edilen “Müslümanları Kur'ân'dan soğutma” planı İlâhî bir tavzifle dile getirilen “Kur'ân'ın sönmez ve söndürülemez bir manevî güneş olduğunu dünyaya gösterme” kararına takılınca hesap bozulmuş ve Allah, nurunun söndürülmesine yine izin vermemiştir.

Editör:

Arşivler açılırsa, daha ne fecaatlar ortaya çıkacak... Gerçi ahirette hepsi ortaya dökülecek, hesaplar yeniden hesaba çekilecek, ilahi adalet tahakkuk edecek, ama insan bu dünyada da zalimlerin cezasının verilmesini istiyor...